Eroscop Poezii

Emil BRUMARU

POVESTEA BOIERNAȘULUI DE ȚARĂ ȘI A FECIOAREI...

3
TREI

Emil **BRUMARU**

POVESTEA BOIERNAŞULUI DE ŢARĂ ŞI A FECIOAREI CU LINDIC ZGLOBIU

Pentru pudilondoci şi vampirizole

Prefaţă de Ion Vianu

Desene de Dumitru Gorzo

Editura Trei

2008

Eroscop

Colecţie coordonată de

Magdalena Mărculescu & Pascal Bruckner

Editura Trei, 2008 – pentru prezenta ediţie

C P. 27-0490, Bucureşti

Tel./Fax: +40 21 300 60 90

e-mail: office edituratrei. ro

www edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-194-1

EDITORI

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL

Magdalena Mărculescu
COPERTA
Faber Studio (Silvia Olteanu şi Dinu Dumbrăvician)
ILUSTRATOR COPERTA
Dumitru Gorzo

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

BRUMARU, EMIL
Povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei cu lindic zglobiu:
Pentru pudilondoci şi vampirizole / Emil Brumaru. — Bucureşti:
Editura Trei, 2008
ISBN 978-973-707-194-1
821.135.1-1

Emil Brumaru este autorul a peste 15 volume, printre care

Detectivul Arthur (1970)

Julien V Ospitalierul (1974),

Cântece naive (1976)

Adio, Robinton Crusoe (1978),

DuLpid îndrăgostit (1980),

Ruina unui samovar (1983),

Dintr-o scorbură de morcov (1998),

Infernala comedie 2005).

Poemele sale au fost incluse în antologii publicate in Germania, Franţa şi Marea Britanie.

Premii şi distincţii:

Premiul Uniunii Scriitorilor pentru Debut (1970);

Premiul Naţional de Poezie „Mihai Eminescu”. (2001) pentru *Opera Omnia*;

Premiul de Excelenţă la ediţia a XXVI-a a Festivalului „George Bacovia” (2005) pentru întreaga activitate scriitoricească.

PREFAŢĂ

Între coperţile „Poveştii boiernaşului de ţară...” se află depăşirea opoziţiei vechi, devenite, în fine, insuportabile, între obscen şi cuvenit.

Aici, pe blândele tărâmuri subcarpatice – la Iaşi, unde copilul Emil trăia cele mai dintâi şi mai preţioase emoţii şi senzaţii sexuale, apoi în Dolhasca, la umbra Probotei, unde s-a precizat vocaţia poetului – arătătorul destinului literar se încovoia greu pe trăgaciul revoluţiei erotice.

în aceeaşi blândă Moldovă, cu câţiva kilometri mai spre miazăzi, la Moineşti, se născuse cu câteva decenii în urmă autorul unei alte răsturnări: Tristan Tzara. După dadaismul distrugător al structurilor tradiţionale ale limbajului, o ultimă redută a exprimării, vorbirea despre sex, se năruia sub loviturile berbecelui mânuit de poliorcetul Brumaru.

Marile evenimente sunt invizibile. Cucerirea Institutului Smolnâi a apărut zilei aceleia de noiembrie 1917 ca un *holdup* la un pension de domnişoare. Tot

aşa şi poemele revoluţiei erotice: iţită în vremurile triste ale filistinismului celui mai trist dintre filistinisme, povestea boiernaşului de ţară şi a fecioarei cu lindic zglobiu avea să rămână ascunsă, conţinută în tainica lor intimitate şi revelată târziu unor aleşi. Nimeni nu se îndoia trecând pe uliţele morne ale târgurilor moldoveneşti ce se petrecea în trupul şi sub fruntea bardului, în umbra prăfoasă a jaluzelelor. Azi ele se revelă în deplina lor semnificaţie şi, mi-ar fi greu să n-o spun, splendoare.

Multe din capitolele care compun duioasa naraţie a iubirilor celor doi sunt sonete. O formă poetică deplin accesibilă virtuozilor. O constrângere ritmică severă, combinată cu utilizarea unor hiperbole căutate. Dedicate iubitei, iubitului, care nu poate fi decât o fiinţă superioară, intelectual, spiritual, de vreme ce accede la aceasta riguroasă arhitectură. De la Laura lui Petrarca, trecând prin tânărul bărbat sau doamna brună ai lui Shakespeare, ajungând la misteriosul adresant al sonetelor lui Vasile Voiculescu. Sfidarea este evidentă: aici, pe teritoriul iubirii,

virtuoase, intelectuale, sfinte, se dă lupta. O luptă care nu are, de-altminteri, nimic provocator. Scandalul e exclus. în acest tipar sever îndrăzneşte Emil Brumaru să îngroape definitiv obscenitatea.

Nu aş cuteza să schiţez nici măcar o istorie a erotismului literar, sarcina m-ar depăşi. Cert este că toate epocile şi toate ţările au pus o limită exprimărilor „obscene”. Dar criteriile care defineau această limită se schimbă. Citim poemele interzise ale lui Baudelaire firă să înţelegem de ce au fost condamnate. Procesul Duducăi Mamuca ne amuză.

O limită a obscenităţii rămânea totuşi chiar şi în mintea celor mai nebunatici.

Versurile lui Emfl Brumaru – şi în modul cel mai eminent „Povestea” – abolesc limita. Dacă vreo tentativă va fi făcută spre a o restabili, va apărea reacţionară. Atenţie! Frontiera pulverizată este cea morală.

Ce e frumos nu poate fi obscen. Să trecem peste opiniile esteticienilor ascultând un judecător. Nu un oarecare, ci al Curţii supreme a Pensilvaniei, cu un

nume a cărui sonoritate e deja o recomandare de onorabilitate: Curtis Bok. Obscenitatea, spune el, este gunoi în numele gunoiului, *smutfor smuî's sake*. Această definiţie rămâne neatinsă de pana brumariană. Fiindcă aici intervine poezia. Şi unde este adevărată poezie *smut* nu mai este. O nestemată în gunoi nu e gunoi.

Naturalia noti sunt turpia. Ce e firesc nu e ruşinos (maxima vine dinspre lumea medicală, şi nu e o întâmplare că Brumaru a zăbovit o bună bucată de vreme în branşa hipocratică, la fel ca poezia tutelată de Apollon). Şi ce e frumos nu poate fi, nu are cum să fie, ruşinos. Acest adevăr, atât de banal odată formulat, nu este adus la ultimele lui consecinţe decât de poezia practicată în această carte, unde Brumaru se depăşeşte în erotism pe sine. Da, Curtis Bok are dreptate, obscenitatea e pentru ea însăşi. Unde e frumuseţe nici amănuntul anatomic, nici pasiunea neîngrădită, nici amestecul vertiginos între oral, vaginal şi anal nu mai sunt obscene. Suntem răpiţi în sferele liricii. Niciodată nu au fost mai actuale

mijloacele şi scopul poeziei:

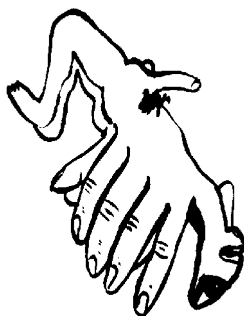
Donner un sens plus pur aux mots de la tribu

Versul pe care Stephane Mallarme l-a depus în Mormântul lui Egdar Poe statuează pe veci rolul poeziei: de-a da un sens nobil, epurat, cuvântului. Vorbele pe care le folosim iubind, muncind, războindu-ne, murind, mereu aceleaşi şi numai ele, alcătuiesc materialul necondiţionat şi veşnic al poeziei. Dacă demonstraţia trebuia dusă până la capăt, ei bine, atunci poetul nostru a făcut-o.

Lumea noastră este atât de vulgară, de spurcată la vorbă! Atât de obscenă, nu numai în sensul erotic, ci prin neruşinarea fără frontiere a vieţii publice. Aici intervine un alt aspect al revoluţiei erotismului care triumfa prin lirica lui Emil Brumaru. Vorbirea, nemaicenzurată de morală, este supusă altor oprelişti, mult mai stricte. Interdicţia, după Brumaru, nu e o afacere de morală, ci de estetică. Ce sună urât nu poate fî spus. îmi imaginez o lume în care cel ce nu va vorbi poetic despre sex va fi obligat să se abţină. Un binefăcător puritanism estetic va cuprinde lumea.

Cuvintele vor fi poezie sau nu vor fi deloc. Desigur, nu e încă de imaginat că strada îl va urma pe Brumaru. Poetul nici nu se poate gândi la asta, ca şi albatrosul, el se împiedică în aripi de gigant, şi asta-i ia tot timpul. Imaginaţi-vă totuşi că ar putea veni o zi când sub felinarele roşii ale bordeielor se vor crea metafore gongorice, iar îndrăgostiţii vor celebra sexul şi excreţiile în ritmuri riguroase, cu gingăşii anacreontice. Fac parte din cei ce cred că utopia deplasează măcar cu un milimetru axa Lumii.

Ion Vianu

ÎŢI SCRIU SONET DUPĂ SONET

îşi scriu sonet după sonet. E drogul
Ce-mi apără secunda de gândaci,
închipuirea-mi ţii, lin, între craci
Pe care, vai! nicicând n-o să-i desfaci
Celui ce-ţi este, totuşi, Inorogul!
Mi-e teamă să nu-ţi chinui gându-n van.
Caut ţărţămuri, iscodesc, scot izuri
Din muştele strivite sub brizbrizuri,
Când iau cuţitu-n mână am dulci visuri
Cu tine pe-un alchimic, vechi, divan.
Dar cât voi fi în stare să rezist?
Mereu e prima clipă după-o clipă.
Motanul toarce-a crimă. Ceaşca-mi ţipă,
Golită de destin. Termin în pripă
Iubirea-mi răstignită ca un Crist...

NU VREAU DECÂT SĂ-ŢI MÂNGÂI O UNGHIE LA MÂNĂ

Nu vreau decât să-ţi mângâi o unghie la mână Şi una (pe cea mare) de la piciorul cald Ce ţi-l prelingi,

anume să-mi fie la-ndemână, Din pat: glezna-n brăţare şi, scump ciupic, smarald! Mai tremură-ntre coapse miresmele-n şiroaie Ce-ţi răcoresc dorinţa nepotolită-altfel. Afară rage-un flutur, se baleg-un viţel, Şi-aud mărfare, strigă cocoşul, ţipă-o oaie. O, zgomote celeste mă-nduioşaţi şi-ajung Să stau iar la Dolhasca. Regine-i sunt bufon; Ea-mprăştie grăunţe la raţe, de pe tron, Promulgă legi precum că la car melcii se-njug', Drept care obligatu-s să zac sub fusta ei, Audiind guiţul robuştilor purcei...

BORŞ DE TĂRÂŢE,
ĂSTA-I SECRETUL, SCUMP COPIL

Borş de tărâţe, ăsta-i secretul, scump copil,
Apollinaire îmi zise în visul galanton.
Ea sta, lebădă-n lună, pe un borcan umil
Ce fesele-l făcuse tron sfânt de bulion.
Avea coroana-n ţurţuri şi-n pânze de paing.
Medalionul sânii i-i despărţeau, oval.
Acum, gândii în somnu-mi, ar trebui să-i ning

Pe lampă cu surâsuri, să-i bat în geam c-un voal;
Să ne trezim, de carne, chiar într-un pat de lemn.
Ce fragedă-i felia de pâine înmuiată-n Şerbeturi reci de brusturi!
Şi-al ştevei untdelemn Cât de adânc ne-mbibă vieaţa-adevărată!
Deci să mâncăm pe rupte mustoasele legume
Până vom face-n suflet clăbuci, la cuget spume!!!

ZDROBIT DEROUA COVĂSITĂ-N ZORI

Zdrobit de roua covăsită-n zori
Pe ghizduri de fântâni, buze de ceaşcă,
Cu nasu-n muci şi ochiul în urdori,
Sufletu-n zemuri de caisă fleaşcă,
Crieri umflaţi de-un sânge murdărit
De sifilisul Idealei mele,
Azi gura-i ling, saliva i-o înghit
Şi-i bag un deget grabnic între şele

Şi-ncerc să-i plămădesc plăceri mai noi
Decât azurul, pân'ce-i este greaţă,
Îmi strânge-n dinţi, oh, fiecare coi
Ca să-mi ţâşnească frageda dulceaţă,
Umplându-i sânii bucălaţi şi-obrajii
Cu sfârcuri şi buboaie verzi ca prăjii!

SUNT TEII ÎNFLORIŢI.
URBEA-I ÎN MLAŞTINI

Sunt teii înfloriţi. Urbea-i în mlaştini
De moi parfume. Clocotesc sudori
De Doamne ce aşteaptă să le datini
Limba lindicului. Clopotul lor
De carne pizduală-o să răsune
Mai sfânt decât cel al Motropoliei.
Iubitei Ideale poftă vie-i
Crierii minţii-n pulă să-şi înspume,
Să-mi cace dulce clipa-nfiptă-n geniu,
Să-mi pişe cu clăbuci mâna creeaţă*,
Salive picurându-şi, dându-mi viaţă,

Cu o pipetă. Darul ei supremu-i!
De-aceea cânt, supt de cuvinte-n pâlnii.
Fără de Ea, sufletu-n carne mâl mi-i!!!
creeaţă = creatoare

SUPREMUL DÂMB
DE AUR AL GÂTLANEI

Supremul dâmb de aur al gâtlanei,
Cărnos şi tare,-n zori, iar l-am suit.
Inimii mele vechi de-a pururi foame-i
De razele lin stoarse-n infinit.
Şi în extaz, pizda-i pe faţa-mi grasă
Cu mâinile-o apăs ca pe o mască.
Nici Dumnezeu n-o să-mi mai recunoască
Figura dup-aceea. Dar nu-mi pasă!
Prea ascuţită-i bucuria-n suflet.
Fiert chiar şi-n smoala iadului cu draci,
Şi-n furci întors, de mii de ori mă-ncumet,
Soarele-i diavolesc sorb dintre craci,
Blând blestemat să i-l adulmec reavăn

Şi-apoi, pios, minunile să-i deapăn.

CÂNTEC NAIV

Erai nesimţit de frumoasă!
Aveai căptuşeli de mătasă
Pe-acolo pe unde nu-i voie
Să umbli decât la nevoie
Cu mâinile, ba chiar cu gura, în clipele date de-a dura
De îngeri ce-şi lasă scriptura
Şi-o iau halandala prin lume,
Cu nimbul şi-aripile-n spume,
Când muşti dintr-o pară zemoasă.
Erai nesimţit de frumoasă...

CRISTAL SFĂRMAT MĂRUNT CA O FĂINĂ

Cristal sfărmat mărunt ca o făină
Şi-apoi cernut mi-e sufletul, de tine.

Îmbobocesc iar versuri şi-n răşină
Prelins mă las pe fragede tulpine.
Văruie-mi viaţa, pune-n bidineaua
De păducel fire din păr de pizdă,
Paingii storşi în colţuri rele beau a
Speranţă roz, tristeţe ametistă.
Bate-mi în cuget cuie dulci de-omide.
Încolăciri de craci ce nepermise-s în biblii, dă-mi; surpări de limbi, salive
Ţicnite, arpacaşuri arse, clise
De spaimă în plăcerile obscure Ce le încearcă-un vierme între mure...

OALE DE NOAPTE-MI VERŞI, VOIOASĂ,-N SUFLET

Oale de noapte-mi verşi, voioasă,-n suflet.
Sunt mai curat, mai pur, miros ca-n rai
Miezul de-oloi al Îngerului Umed.
Arhanghelii n-au mai străluce strai!
Căcatul blond îmi dăruie-o cunună,

Capul pleşuv de rege-mi abureşte, în biblii iar dorinţa mea cloceşte

Să te sărut pe-a curului tău lună.

Şi-ţi ling şi-ţi sug picioarele-n călcâie Şi degetele mici cu unghii dalbe.

Tu vrei câştiguri din plăceri.

Eu, râie De scărpinat în vicii.

Şi-ţi duc jalbe Prin târguri, mă stâlcesc în temenele

Să-mi spurci destinu-n murdării fidele!

VREAU SĂ MĂ TÂRÂI CA UN VIERME-N TINE

Vreau să mă târâi ca un vierme-n tine.

Armonios ţi-e-ncolăcit maţul subţire.

Voi sta-n căcatul fraged de-amintire.

Oh, toată viaţa-mi de poet de-un fir e Trist atârnată-n flocii de la curul

Ce-alintă porţelanul oalei calde

Când îţi desfaci portiţa creaţă-n purul

Aer smintit de raze.
Suie-un val de
Miresme pân' la cer, sar curcubeie
Din dulci ţâţâni, pe astre bruma frige încât arhangheli trec pe catalige,
Se naşte din legende iar o Zee
Ca s-o înveţi, cicălitoare, harul
Spre-a-şi folosi şi ea mărgăritarul
Feselor, dur, c-un pârţ, umplând paharul!

ÎMI FAC STRÂNS NODUL LA ŞIRETUL GHETEI (proiect)

Îmi fac strâns nodul la şiretul ghetei C-o floare-n vârf şi-un melc lipit de tocul Ce sfarmă-n rouă, ierbii tulburi, smocul Şi zânei adormite părul pieţei. Nu-mi căuta-n tufişuri scunde frica. E-anapoda. Sunt în fotoliul veşnic Cu arcuri frânte, tâmpla lângă sfeşnic, Creionu-n rugăciuni. Un alambic a Stors picături de-

amor, cafea umilă. Lui i-e menit să-şi lase, fără silă, Aceste bulioane de prăsilă Şi-n suflet să-ţi rostogoleasc-o bilă De biliard. Se va trânti în ceruri Sufletul meu ce-n curcubeie-l dărui!

DOI TELEGARI AM ÎNHĂMAT LA TRUPU-ŢI

Doi telegari am înhămat la trupu-ţi. Unul de cap, altul de cur îţi trage Carnea frumoasă-n mâl, printre vâzdoage, Cu pizda ce zefirii lin astupu-ţi. Ci rupt de lene, nu mai ştiu pe turte Să-ntind plăcerea şi-n salive tandre S-o moi. Atârnă sperma-n policandre Feerice deasupra vieţii scurte. N-o părăsi. Mai dăruie-ne-n sosuri, Răzoare de mărar, tufe de chimen, Trupul bălţat c-o mie de mirosuri. Astfel n-o să-ţi mai cânte-n harfa nimeni! Pianu-i scos anume dintre stele Spre-a te slăvi în versurile-mi grele...

TEMEINICIA RUGII MELE-S

SÂNII

Temeinicia rugii mele-s sânii Ce-i datini peste viaţa-mi piuită De măcăleandri, toarsă-n flocul lânii Din caiere de vis, fiartă pe plită. Ca la ciuperci picioru-mi este umed De dragoste înfiptă-n clisa groasă. Sunt şoldurilor tale prins în plasă Cum musca în dulceaţa ce mă-ncumet S-o gust chiar unde nimeni nu cutează. Dă-mi farfurii adânci, linguri de umbră, Să-ţi sorb sufletu-n pripă şi-ntr-o rază Să mă preling apoi, cuprins de-o bubă Ce nu se vindecă decât cu vrafuri De magazii pustii, grele de prafuri...

VOI CIOPÂRŢI MIRESMELE CU NARA (proiect)

Voi ciopârţi miresmele cu nara. Las, grea, lumina să atârne-n ciucuri. Gust grele mâluri, baligi coapte, sarea. Ascult lin praful zgâriind vechi lucruri. Şi-i pipăi sufletul, cu degetu,-n buricul Iubitei Ideale. Groasă-i spuma La colţul buzelor din faţă şi din coapse. Ea-

ntemeiaz-un vast popou. Eu stricu-l! în violon plesneşte, gravă, struna De-atâtea cântece de-a moaca şi-n van stoarse. Şi huiduit de tonţi, stropesc în simţuri Pieptul dulapului, piciorul mesei, Ceasornicile cu rotiţe-n zimţuri Ce-au limbi lingând sâni mari şi dalbe fese. Fructele-atârnă moi chiar din spătarul Fotoliului în care-mi trândăveşte harul!

ÎŢI BAG ÎN CUR UN FLAUT ŞI O PULĂ

îţi bag în cur un flaut şi o pulă.

Tu cânţi din el (din ea!), mare artistă. Dar dimineaţa zmulge tabla tristă, Clipa-i murdară ca o barabulă Scoasă din cleiuri de pământ amarnic. La ce-aş dori să-mi cumpăr cărţi, mâncare, Când trupul tău domnesc e-atât de darnic: Gura-i o cloacă-n vis, pizda-i o floare Cât de dovleac deschisă,-n vrej avându-l Pe Marele Lindic! Deget şi limbă îl mângâie, şi-l corcoleşte vântul, Pe dânsul raza soarelui se plimbă, încât mă simt bogat, şi sfânt, şi rege Peste imperii

dulci, paturi întrege...

VREAU SĂ TE LING
PRECUM PE-UN CIOBĂNEL

Vreau să te ling precum pe-un ciobănel
Câinele lui preacredincios, la stână,
Coaiele fierte-n sosuri de-asfodel,
Căcatul să ţi-l ţin pios în mână
Şi ca pe-un crin, prin nări, să-l sorb în crieri
Şi în plămâni, să-mi dărui din cleştar
Cu lung picior pişatul tău, de grieri
Cântat pe câmpuri, dealuri şi-n hambar,
Acolo unde-i Moli, curva-nţeleaptă,
Având atât de multe-a-ţi povesti,
Oh, lasă-mă să-ţi muşc pizda răscoaptă
De crăcii lungi ce-n soare raze-or fi.
Şi să-ţi deschid cu limba, între fese,
Portiţa tainicelor plăceri dese...

TRECEAM PE CUZA VODĂ

FEERIC ŞI-ASASIN

Treceam pe Cuza Vodă feeric şi-asasin. La ce salcâm în floare, la care tei, pe urmă, Brusc înfloriţi, în ganguri umbroase să mă-nchin, Căzând chiar în genunche, mugit cumplit de-o turmă De gujbelini, prostanii acestui târg de-amurg, Ce ştiu doar a mâncare, a bere şi-a futute. Simt prin şira spinării cum crierii îmi curg Dacă mai stau pe-aceste melaguri revolute. Vreau capitala ţării, doresc-o pe Manon, Să-mi pâlpâi vârsta-n preajma trupului ei de Doamnă Scăldată-n cititură precum în bulion, S-o irosesc cu mintea, să-i beau tot ce îngaimă în clipele nescrise în nici un vechi ceaslov. Apollinaire, dă-mi drumul la Ea sub malacov!!!

FLUTURI ASASINI

Cine ar fi crezut! In verdele înspăimântător de albastru, întins blând, lânced, indecent, pe pajiştea jilavă, lunecoasă în jumările slăjite (resturile balurilor

de binefacere ale adolescenţei!)... în spaţiul translucid din faţa conacului dilatat la colţuri de burlanele ridate (simulând burdufuri borţoase de acordeon cu jde mii de başi), sub bolta vânătă, de o roşeaţă aproape neagră, acolo, bărbatul acela era prins cu străşnicie, pentru totdeauna, în ghearele lungi, finuţe, ale *Fluturelui uriaş*, elefantin, cu aripile vâlvoi, strigătoare la cer, nervurate maliţios, pudrate cu nemiluita... afurisite voaluri opace, clătinându-se rar, nemilos, zguduind trupul omenesc, legiferând drastic, mişcărilor, o ordine nouă, ritmică, sfidătoare şi deocheată. Trompa impudică, erectilă, puloasă, formată din inele inoxidabile de platină, se înfipsese lacomă, lubric-nesăţioasă, veselă totuşi, în ţeasta de os, perforându-i, parcă în joacă, cutia craniană, cam aşa cum ai băga zglobiu un deget (când se gâmfu-ngâmfu zefirii zdreliţi în pubisurile ascuţite ale zânelor beţive, oh! cele cântate în versuri de însuşi hobbitul Bilbo!), da, aşa cum ai găuri globul de păpădie uscată, părăsit deasupra unei cărări. Şi-i sorbea creierii, într-un futai celestial... materia cenuşie, păpa polenul

marmeladificat al crinilor minţii osândite la moarte, pusă la copt în rola anotimpului glorios. Locul ales nu îngăduia mai mulţi privitori. Posibil, cine ştie? mă meniseră martor unic. Buimac de întâmplare, obligat de onoare sa-mi duc până la capăt meseria mea de detectiv particular (scrisesem demult *Detectivul Arthur!*), cu lupa agăţată de bretelele pantalonilor cadrilaţi şi cu memoria ciuruită de mărarul înmiresmat al ipotezelor, vrui să mă subtilizez, depăşit de vraja rea a clipei: lasă-mă să te las în mătasa misterului! Dacă el, *Lepidopterul vorace*, mă depista în preajma-i irizată? Poate că-şi aştepta firoscos următoarea victimă: curioşi de-alde mine, slobozi prin lobodă, topiţi de gratuitatea (de-o nebunie delicioasă!) a voiajelor cu trotineta în jurul glumei finale!!!

TAMARETĂ

(1)

Aşa scheletică cum eşti Cu trupul meu te potriveşti. Te zbaţi în pulă, ca-n poveşti în plase

fabuloşii peşti De aur ce pescari-i lasă Din nou în marea mătăsoasă...

TAMARETĂ

(2)

Mi-e sufletul cleios ca o salivă De două limbi amestecată-n guri Ce îşi pompează pofta deopotrivă. Eşti sfânta vicioasă din scripturi Ce bărbăţia-mi aspră o înduri Şi în gâtlej şi-n cur ca pe-o colivă. Aghiazmă bei şi defai murături!

TAMARETĂ

(3)

Ţii minte când băgăm în tine Feliile de mandarine, Să-ţi satur trupul nesătul în gură,-n pizdă şi în cur? Erai elevă şi sugeai Din zori de zi puie de cai. Doar sânii tari ţi-i mai fereai Să nu se fleşcăie-a mălai; Ca-n troacă-n rest mă bălăceai...

TAMARETĂ
(4)

Mi-e sufletul topit de clipa în care curul mi-ai lăsat Să ţi-l sfinţesc, prin găurica Clipind de-atâta aşteptat, Cu scula-mi grea, ruptă din rai. Cu capu-n perne lin borai Ţuicile fierte-n carnea-ţi albă. Gemeai precum o zână dalbă Prinsă-n văzduh şi desfăcută De-o rază, soarele s-o fută!

TAMARETĂ
(5)

Cât de frumos vomiţi tu, beată cleşte, Când pula-n curul tău călătoreşte, Lindicu-ţi-l frecând dumnezeieşte C-un deget, de tot trupul se topeşte: Baltă de carne albă, mâl de peşte...

MI-E-O SCÂRBĂ DELICIOASĂ

DETAMARA...

Mi-e-o scârbă delicioasă de Tamara. Beată-mi adoarme-n pat cu pula-n gură. Nici picurată pe lindic cu ceară Să nu se futâ-n cur nu se îndură, Ci vrea mereu să-i umplu-n sperme maţul Ce-i străjuit de-o găurică strâmtă. Vomit pe sânii ei, să-i sting nesaţul, Trupul i-l piş şi fericită cântă; Şi mă aşază peste gura-i largă Să-mi prindă-n dinţi căcatul când cald iese. Slăveşte prin futaiuri triple, dese, Carnea-i flămândă, pân'ce-o duc pe targă La vreun spital de-urgenţe, cu servicii, Să-i oblojească relele-orificii, Ci ea prosteşte doctorii-n noi vicii...

ÎNFULECĂ-MĂ DULCE, NU CU GURA...

înfulecă-mă dulce, nu cu gura, Ci-ntre picioare sau chiar în popoul Dat ca prin unt, în pat, pe preş, de-a dura Scos pe-un prichici de lut. Ţi-s Poetboul! O, lasă-mă să-ţi ling lindicul falnic, Mov, descălţat,

precum o pulă mică, Din floacele-ncleiate-atât de darnic De sucurile groase ce-n praf pică, încât faci bălţi cu franj de malachie Sub tine dacă stai pe-asfalt şi-n iarbă, Netrebnica, faimoasa mea soţie, Doamnă de târg ce-n clocot dă să-şi fiarbă O urbe-ntreagă. Dar sentimentală, Tamariuşka cea-n veci în pielea goală!!!

NOUĂSPREZECE ANI AVEAI, EU TREIZE'Ş'CINCI...

Nouăsprezece ani aveai, eu treize'ş cinci. Sfinţi lubrici îţi dădeau, sfrijiţi, târcoale, Te pipăiau, ţi se uitau sub poale, Doreau aoreola să le-o lingi. Acum eşti profesoară-n limba burţii Iar eu deja poet municipal. Plăcerile ţi-s mari. Abisul puţei înghite pân' şi pulele de cal. Ci curul nu ţi-l dai decât drept premiu Elevilor buboşi. Dezvirginezi Clase întregi. Nu pridideşti cu-ndemnu în pauze, grămezi după grămezi,

Să-ţi bălăcească-n vaste cancelarii Mlaştina trupului toţi căcănarii...

FITILUL LĂMPILOR CU GAZ SE-MBATĂ...

(Proiect)

Fitilul lămpilor cu gaz se-mbată
Şi-şi ard amoru-n flăcări, afumând
Sticle subţiri în încăperea lată
A sufletului meu. Penele,-a gând,
Din perne prin urechi îmi intră-n crier,
Fac cuiburi, clocesc ouă mari de struţ.
Sfârm între degete burtosul grier
Cu zeama-i fiartă pofta să-ţi asmuţ
Şi să ne bălăcim, lingure-n ciorbe,
Pudrate cu piper de-a pururea,
Spre-a ne sorbi, cum vorbele pre vorbe
Le cheam-alături. Frazele vor sta
Lungite-n simţul limbii dezmăţate,
Amăgitor de pure: soră cu-al său frate!

UN TRANDAFIR PENTRU TAMARA

Un trandafir cu o elevă-ntre petale Care îţi face semne-adânci din şale Şi-şi freacă, în recreaţii, c-o stamină Lindicul gros cât degetul la mână, Şi-apoi, cu braţele-i subţiri, pistilul îmbrăţişând, se moaie ca fitilul Şi-nghite-ncet în gura ei umidă De-amor omidă bleu după omidă...

TRECE TAMY...

Trece Tamy, boreală; Nu se uită nici cu curul La mine ce-i dau bonjourul, Gras şi în suspin de gală Şi-i sărut ca un tehui Şi când e şi când nici nu-i Pantoful pe tocul-cui. Fiindcă drept îmbrăcăminte Are doar încălţăminte De-ţi pocneşe visu-n minte. Şi-azvârle c-o sfârl-a genii Preoţimea şi mirenii în mătăsur'le gheenii Şi cu ţâţele-i de-un fiint Ne de-a pururi şi profund Sufletul împurpură în zona cea tulbură...

PRIMA SCRISOARE

A MARCHIZULUI CĂTRE CONTESĂ

Pizdanca ta e o delicatesă
Ce-i bună de futut, de lins, de supt
Din vârful lindicard neîntrerupt,
Prea scumpă şi zburdalnică contesă.
Bem mied, mâncăm fazani răscopţi în spuză,
Mai gâtuim şi câte-un porumbiel,
Tu iei în pat poziţii fel de fel
Şi micile cruzimi ne şi amuză.
Râzând spui: Şi prinţesele se cacă!!!
Şi pe-un platou rotund de alabastru
Mi-aşezi deliciul tău cel mai măiastru, înmieresmat şi blond ca să îmi placă.
Şi astfel ne mai trece-o săptămână De timp prins în borcane cu răşină...
Prea scumpă contesă Te pupă pe-o fesă Marchizul c-o tresăRire cam vulgară La vreme de seară
Şi de dimineaţă
Muiată-n dulceaţă
De-amor pân'la greaţă

Castelul Pulelor din Vis

A DOUA SCRISOARE PENTRU SCUMPA MEA CONTESĂ

Arată-mi curul mare-n ganguri sumbre Şi lasă-mă, priviţi de câini, să-l fut în găurica ce-ţi clipeşte-ocult A dor smintit printre lumini şi umbre.

în preajmă-ne arhanghelii fac tumbe, Se-aude-n cer marfaru-n veci pierdut, Şi-n beciuri vechi pereţii umezi put, Şi pompierii-n flăcări scot tulumbe...

Vino cu crăcii moi când cade-amurgul Şi o să-ţi bag o pulă de-ntreg burgul Se va cutremura-n odăi şi-n tandre străzi

Prelinse lin în pante şi-n scăriţe Când tu schelălăieşti, pierdută-n fiţe, Mişcând adânc din buci ca la parăzi!!!

Marchizul ce-ţi linge izul Pizdei împroşcând parbrizul!

UMBLAM UMIL

SĂ-ŢI ŞUŞOTESC PRIN URBE

Umblam umil să-ţi şuşotesc prin urbe Foşnetul fustei, coapsele-n mătasă... Acum lumina geamul vrea să-mi surpe-n Ţăndări verzui în pieptu-nchis în casă. Căci iar bolesc sub iederi necăjite Şi-n raiuri trist frecate cu sacâz. Pe cercurile pacinicilor plite Prăjesc pârjoale moi. Ci tu îţi râzi De sufletul ce ţi-a plătit cu viaţa Şoldul şcolar şi sânii descheiaţi. Şi lacrimile mi le-nşiri pe aţa Subţire-a nu ştiu câţi vicleni bărbaţi. Şi-mi torni ruşinea în găleţi cu zoaie Şi inima mi-arunci la vreo potaie Flămândă-n bot şi năclăită-n ploaie...

RONDELUL
PULELOR DE CAL

Sunt pulele de cal prea groase? Sunt pulele de cal prea lungi? Elevele privesc sfioase Cum profesoarele, pe brânci,

Le-nghit în pizdele lor grase Ca pe fitile-n lămpi adânci. Sunt pulele de cal prea groase? Sunt pulele de

cal prea lungi?

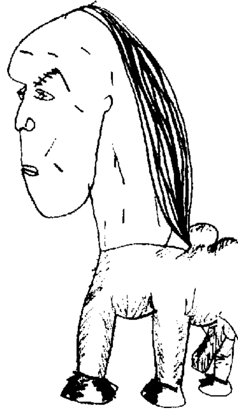
Şi-apoi în văzu-ntregii clase La tablă ies, primesc porunci Lin să le sugă, abia scoase Din cur, şi-s întrebate-atunci: Sunt pulele de cal prea groase?

RONDELUL PULELOR DE CAL (Variantă)

Sunt pulele de cal prea groase? Sunt pulele de cal prea lungi? Elevele privesc sfioase Cum profesoarele, pe brânci,

Le-arată pizdele din şase Poziţii cât pot fi de-adânci. Sunt pulele de cal prea groase? Sunt pulele de cal prea lungi?

Apoi, spre pofta-ntregii clase îşi bagă-n cur cârnaţi şi şunci, Sticle de whisky şi melasă Şi le întreabă iarăşi, dulci, Sunt pulele de cal prea groase?

SONET MISOGIN
(1)

(Celestialei Porcuţa-Satannici)

Tâmpenia ta pură îmbrac-o azi frumos. Veşmintele să-ţi fie de-mpărăteasă rece Ce

trambalându-şi trupul, printre supuşi, pe jos, Ucide din prostie şi din plictis, când trece, Cu o privire-opacă sub prea îngusta-i frunte. Dă-ţi răutatea-n gesturi şi-n vorbe aurii, Fă-mi ora o grămadă de firmituri mărunte, Gândacilor din baligi stăpână să le fii. Şi-mproaşcă izuri false, candori putregăite, Din mlaştini roş de menstre oprite în chiloţi Cu sufletul meu, vată-mpărţită pentru toţi Cei ce-mi socot vieaţa un grajd murdar de vite. Şi-njugă-mă penibil, cu crăcii, ca să capăt Din nou pofta de-a lua-o, voios bou, de la capăt!

SONET MISOGIN

(2)

(Celestialei Porcuţa-Satannici)

Astăzi o faci pe Doamna, veşmintele te-mbracă Penibil, ca pe-o iapă-o pereche de chiloţi. Surâzi: rânjeşte-o vacă; vorbeşti, mai rage-o vacă. Ţi-s ochii moi sub tâmple doi îngeri idioţi Ce îmbătaţi de slava de altădat-a zării, Clocesc ninsori topite sub luciul fin bombat. Dă-ţi drumul la prostie, la marginea căldării,

De-a dreptul, din picioare, ca la un gros pişat Şi bagă-mi viaţa-n scorburi de gânduri muiereşti, Minciuni crescute-alene, ca ploşniţele mari, Cu bale menstruale în care-ţi clipoceşti Crăcii grăsani şi curul dospit de militari.

Căci eu sunt vinovatul de-a fi-ndrăgit o scroafa Ce are-n păr, la ceafa, un strugur drept agrafa.

SONET MISOGIN
(3)

(Celestialei Porcuţa-Satannici)

Mă chinui cu palpituri de flutur ifosard Ce-şi leapădă, ca gâscă, un găinaţ albastru Oh, nu pe roua-n rugă a crinului din gard, Crescut lângă chilie spre-a se-nchina sihastrul Tămăduit în taină de Maica Preacurată, Ci pe podeaua rece a clipei imbecile. Din tine ies limbricii prostiei dintr-odată Ca să-mi mânjească slava cu smârcul marei sile. Şi botniţele ţâţei muşcă aerul tandru. Vai, unde-i fericirea mea căptuşită-n pluş Pe care-aleargă bila acelui copilandru

Ce-a fost orbit de carnea ta calpă pân-acuş? Şi unde-i şi răzorul prea afânat din suflet Pe care gura-ţi lasă râme cu miros putred?

SONET MISOGIN

(4)

(Celestialei Porcuţa-Satannici)

Ţi-am cumpărat o sfeclă s-o rumegi, ca la vaci,
Ci tu o pui în vază şi-amor cleios visezi,
Lindicu-ţi arde-n flăcări, a dragoste,-ntre craci,
In cer se fierb pilafuri de tandre dup-amiezi.
Plătcuţele-n sutienul tău sar ca la salut!
O pacoste ţi-e fundul de mămăligă-n flori,
Americile clipei, de nord, de sud, îţi put,
Ţi-e inimioara plină de fleacuri ce le-adori.
Şi un popor de nasturi şi naţii lungi de aţe
Vor să-ţi închidă trupu-n veşmintele de soi în care visul face un mare tărăboi
Iar realitatea-i pusă pe frele boroboaţe;
Ca de o pildă coapsa să ţi se lin dizolve în timp

ce eu scriu versuri cu vorbe, vorbe, vorbe...

SONET SATIRIC

Cum se aude pe ciment o bilă, Rostogolindu-se,-mi ţopăie clipa Pe creierii boţiţi. N-ai tiv de milă. Râzi că-s pocnit în creştet cu aripa Gânsacilor. La ce folos ai trupul, Cu-atâtea-ntortocheri şi dâmburi calde, Dacă-l topeşti, departe,-n ceaiuri fade, Sorbit în buze blegi, guri fără scrupul, De nişte popândăi, de nişte broaşte Ce freacă lacuri limpezi în gargara Lor putredă? Te-afiinzi încet în mlaşte Găinăţate. Fluturii duc seara

Să-ţi moară între sâni. Iar dimineaţa Scălâmbăie-n patul surpat de-amor Paiaţa!!!

ÎNTRU AMINTIREA LUI APOLLINAIRE

În faţa ta mă simt ca un copil, îmi place să mă joc cu tot ce ai.

Ţi-aş dărui, râzând, puie de cai,

Coaie de taur, lapţi de crocodil.

De curul tău m-aş ţine ca un scai;

La râma mizerabilă ce eşti,

Un peşte împuţit, cu solzi regeşti,

Sare din râul lin prelins din rai.

Crăceşte-te semeţ, iubita mea

Ce-mi birui zilnic sufletul şi mintea,

Să-ţi sorb, îngenunchiat, din ferfenea,

Zeama lăsată-n zori cu tot cu lintea

Băltită dulce-ntr-însa. Şi mă-ncleie în sosul tău fiiturgic de femeie!!!

SONET ŞCOLĂRESC

Elevele se duc la şcoală, Îşi pun chiloţii în penar Şi-apoi pe săli pizduţa goală Şi-o plimbă-n recreaţii mari. Şi cad când trece-un diriginte, Ca el să le miroase-n cur Şi să le fută fără minte, Dacă nu-i nimeni primprejur. Sau măcar dânsele să-l sugă îngenuncheate pe ciment în cea mai delicioasă rugă, Pe capul pulei plimbând lent

Buzele groase, limba-n floare, Până când sună de intrare...

SONET NOSTALGIC

Oh, curul doamnei Mericeanu! Oh, curul doamnei Bombonov! Sub fuste verzi ca leuşteanul, Sub fuste ca amurgul mov. Primul, lipsit voios de minte, Purtat pe străzi fără chiloţi, încât zefirii, din veşminte, îl scot să-l vadă, rumen, toţi. Al doilea, cu buci obeze, Ţinut ascuns, la proaspăt preţ, De fragedele milaneze Ale chiloţilor măreţi.

Unde sunt, Doamne, veşnicile cururi întru slăvirea Dulcilor Putori de-a pururi?

SONETUL POETULUI ÎNŞURUBAT

Sunt delicat, dar pot fi şi obraznic:
Rouă ce-şi scuipă puritatea-n smârcuri,
Parfum de crin trimis la dracu-n praznic,
Melc şchiop lingându-ţi mierea de pe sfârcuri.

Motanu-mi vine-n zori, tiptil, cu liftul
La uşă. Toarce-n pripă. Linguşeşte
Piciorul mesei. Miorlăie conflictul:
Vrea trup gras de găină, cap de peşte!
Ci eu mă-nvârt în tine ca şurubul,
Căci te-am prins goală în capotul luciu
Şi minţile în creier mi se tulbur
Când te apleci, c-o cârpă, să freci tuciul
Plitei pe cercurile puse-anume
Să-mi dea fiori. Şi-ţi las bucile-n spume...

ÎMI STAI PE CREIERI...

Îmi stai pe creieri în genunchi şi-n coate. Cât crezi, iubito, că mai pot răbda? Mi-s simţurile trase la rindea, Şira spinării zbârnâie în spate, Zmulsă din trup şi-umplută cu smântână, Ca tulnicul ciobanului mişel, Care, tot sihăstrind în dos de stână, Şi-o freacă-n blana fragedului miel. Ci n-aştepta să-mi deie-n clocot pula, Nervoasă şi-mbibată-n sânge mov. Coboară lin. Dezbracă-te-n Cehov Sau în Baudelaire. Să-mi treacă

taranatula Dorinţei peste trup şi să-mi ucidă, Păroasă, dragostea, ca pe-o omidă...

SONET PENTRU TAMARA

Vai, Doamne, pentru cine îmi păstrez Roua din coaie, dragostea din suflet? Trec zile-n învârteli de titirez, Iubitei nu-i mai mângâi miezul umed

De-a pururi, dintre crăcii durdulii; N-am mai sfinţit-o, lin, de ani de zile; Altora gura-şi dă. Roiesc gagii La stupul ei cu mierea de zambile.

Va trebui să-mi caut o micuţă Zăludă, vreo madamocikă-n călduri, Vreo lebădă murdară-n minţi şi-n puţă;

Poate chiar tu, Tamara, o s'te-nduri Să-mi răsplăteşti osânda grea cu trupul Pe care-n toate locurile-astupu-l!

SONET
PENTRU PORCUŢA SATANNICI

(1)

Toulouse-Lautrec picta într-un bordel. Verlaine avea iubită-o târfa dulce, Când cu bărbaţi n-a mai putut să-şi culce Trupul bolnav, zoios stârv infidel... Cresc strugurii ciorchini umflaţi cu sperme, Ţăruşii stau ca pulele în gard De leaţuri. Scândurelele-s eterne, Bătute-n floarea cuielor ce ard. Zorele-n franj, să nu le doară lemnul Mortificat de-un pacinic hospodar De-al lui Apollinaire, adus de-ndemnul Marchizului, îţi pun, duios, drept dar, Perdele de amor la cercevele Şi la pantofi extatice pingele, Să-ţi plimbi curul frumos printre belele.

SONET

PENTRU PORCUŢA SATANNICI

(2)

Încrederea oarbă pe care ţi-o cer Nu poţi să mi-o dărui. Ai ochii prea verzi! O clipă doar cumpătul dacă ţi-l pierzi Şi-ţi duci iar ferfana, la văz, în paner De

coapse durdule, prin pieţele dulci, S-o drămuie blegii, scuipând-o-n sudălmi; Şi ţâţele mici cântărite-s cu pălmi De tâmpi bâlbâindu-şi dorinţi să te culci, Muiată-n cerceafuri, minunea mea albă. O, Doamne, amurgul puieşte gândacii Ce-ţi caţără roua cleioasă pe crăcii Tăi, Pururi Fecioară şi Pupeşă Nalbă

Ascunsă în sufletul meu de-un destin Jertfit să-ţi adore popoul sublim!

NOSTALGII
ŞI LEACURI

N-ajung nici cu prăjina-n sfârcul ţâţei Iubitei Ideale,-atât de lungi I-s cracii. Beau licorile tărâţei, Borcan după borcan, coaiele,-n pungi De rouă bărbătească, să îmi umplu. Trag prafuri chinezeşti zilnic pe nări, Mă ung cu alifii de baligi, umblu C-un săculeţ de spini la subsuori. M-acopăr doar cu plapume şi pufuri, De păpădii, de lebădă şi ibis, încerc terciuri de melci, cleiuri. Nădufuri Tari de catâr prinse-n flacoane lin mi-s Aduse. Oblojesc orice papilă Cu

miere de mărar uscat. Aibi milă, Nu mă lăsa să-ncep să sug pastilă, Dă-mi chiar din coapsa ta pizda de-o kilă, înzdrăvenindu-mă! Nu vezi că nu mai pot Să-ţi cânt, trist, curul, la flageolot?

SONET DE STÂNGA
SCRIS CU DREAPTA

Burtalbăstrimea muştelor de-acum, Pârţanii clipei, tulburii ca-n putini Moarea de varză, şunci mucede-n fum, Mazagazdronii ce ne spun fin: „Du-te-n...” Ne iau cu hapca viaţa-n hârtii verzi, Cu capete şi mănăstiri pe ele. O, suflete,-n adânci puroaie-ţi pierzi Iubita Ideală din dantele Ce-şi scaldă trupu-n balele lor dulci. Mai speri s-o ai trăsnită-n largi crivate, Curul să-i lingi, ţâţele moi să-i mulgi în oale pentru prins smântâni din lapte Sfânt de femeie şi să-i sorbi nectarul Pizdei-chivot, înzdrăvenindu-ţi harul?

SONET

Ţi-s atât de hapsâni dotaţi nurii Când stai goală-n pat, iubito, Că se-mbujorează murii Casei care-ai locuit-o.

Şi cad clanţele din uşe, Moi, răscoapte de ruşine, Plite-adună-n nări cenuşe Vechi şi calde pentru tine.

Şi găleţile au apă Dulce, să se bălăcească Raza-ntr-însa pân'ce crapă.

Iar prin fleaura de îngeri Trece-o patimă porcească De-a se tăvăli-n răsfrângeri.

SĂ NU TE-NFUNZI ÎN MIEZUL UNUI CRIN.

Să nu te-nfunzi în miezul unui crin,
Nu te-ncurca cu fluturi răi în izuri;
Iubitei Ideale, dulce-n crizuri
De şolduri prăbuşite-n patul plin
Cu perini şi cearceafuri fin boţite,
Nu-i da răgaz. Fă-o să geamă scurt
Şi-apoi luată-n biciuşc-o vei trimite
Să rupă, pentru borş, mărar adult,

Lobodă mov, morcovi cu ţeapă dură
Şi pătrunjei ce măduva-ţi înmoaie.
Cu un prosop curat şterge-o de zoaie,
Pe muchia plitei pune-o. Ea îndură!
Şi chiar îi place sosul să-şi unească
Cu cel ce fierbe-n cratiţa cerească...

VARIANTĂ

Satannici cu cinci lindici,
Vin' sufletul să-mi ridici,
Cu cracii, până la cer,
Să-mi dai vrajă şi mister,
Cu miros de giuvaer,
Din pizda ta cea cleioasă,
Şi botoasă, şi mustoasă,
Păzită de două buci
Albe, de rămân năuci îngerii printre butuci
Bogaţi de viţă de vie în raiul ce ne îmbie
Sub o blândă bălărie,
Când destinul se înmoaie,

S-o punem de-o fleşcăraie...

SATANA

CE-ŢI LINGE RANA

ŞI-ŢI DĂ SĂ MĂNÂNCI BANANA,

CÂND EŞTI VULVERABILĂ

CÂNTEC DE ZVÂC ŞI ALEAN
(În cinstea lui Anton Pann)

Eu ce-am fost odată june Iar acuma-s bou prăjit La crieri de boliciune

Stau şi-ţi scriu crăcii vrăjit Unul e o libelulă

Care-n aer trece-n zbor Celălalt e o pendulă

Ce mişcă prin dormitor însă amândoi mă-mbată

Căci în viaţa tristă grea Mi s-a pus pe ei o pată

Ce n-o şterge nimenea între ei aş vrea să-mi deie Moartea capătul la aţ Eu bărbat şi tu femeie

Sub cearceaf îmbrăţoşaţi Fincă nu este pe lume Miracol minune vis Decât să iubeşti în spume Locu-acela fix precis!!!

MARCHIZUL VA INTRA LA ORA CINCI
(întru amintirea marchizului de Sade)

Iubito, divin,
La tine mă-nchin în genunchi.
Hai,
Fă-mi hatârul:
Pune-ţi sânii pe-un trunchi
Să ţi-i tai
Cu satârul!
Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
Dă-mi acul din păr,
Ochii să-ţi scot
Cu nervii oftalmici cu tot:
Zbârrrrn!
Să am de ce să-i atârn.
Iubito, divin,

La tine mă-nchin.
în piscină
Sunt as:
Pancreas,
Splină,
Glande suprarenale
Şterpelesc printr-un mic orificiu
Aflat între şale,
Fără să las
Nici un indiciu.
Iubito, divin,
La tine mă-nchin.
Luminile să nu le stingi
„în seara răzvrătită care vine
De la străbunii mei până la tine”
Şi nu ieşi
Precum marchiza lui Paul Val£ry,
La ora cinci,
Căci te aşteaptă,
Pe ultima treaptă, în mâna dreaptă
Cu izul

Şi părul,

Marchizul

Emil de Brumaru!

RUMBĂ LENEŞĂ

Ifo-ifo-torontof, Când treci leneşă-n pantof, Măduvile ne înţapi Şi picioarele-n ciorapi, Sub pojghiţele mătăsii, Îs băgate-n pizda mă-sii!

Parcă-ai merge cu caleaşca, Legănată: fleaşca-fleaşca!

Ţâţa-mpunge în chilim Râtişorul ei infim De ne brusc zaharisim, împuţito!

Vino sâmbătă la bal Să te pipăi personal!

BLESTEM

Crăpa-ţi-ar curu-n două buci frumoase, Plezni-ţi-ar pizda-n patru buze moi, Femeie, teleguţă de mătase Cu roţile-nmuiate în oloi.

Şi fi-ţi-ar mutra-n puşcăria dulce A părului tău

galben, revărsat Ca nişte raze lungi ce vor să-şi culce Blând amintirea soarelui pe-un pat.

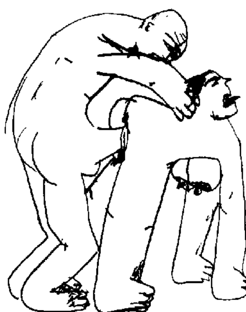
Căci mi se rupe-n paişpe de plăcere Şi mi se umflă sufletul de sos, Când pielea ta, prelinsă ca o miere, Din creştet până-n tălpi ţi-o ling pios.

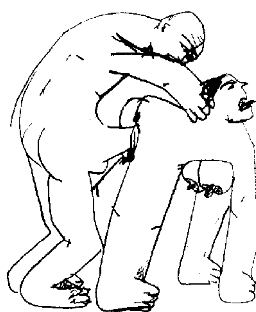
TERŢINE PENTRU TAMARA

Iubirea noastră este cu păcat. Oh, toată ziua stai trântită-n pat Ca într-un rai adânc şi afânat.

Veşmintele pe trupul tău boghet Nu ţi le pui, ci numai în sipet Le ţii, pe pizdă mângâiată-ncet.

Papucii de-i încalţi, cu chiu cu vai, Faci doar doi paşi şi te opreşte-un pai, Căci iar în pat vii curul să mi-l dai.

RĂZBUNARE

Nu perne moi, ci două cărămizi O să-ţi aşez, cu grijă, azi sub fese. Şi nu pe cea mai groasă dintre-omizi Ţi-oi da când crăcii falnici ţi-i deschizi, Ci-un straşnic ciocălău cu boabe dese.

Şi nu ţi-oi săruta ca de-obicei Sânii umflaţi, cu vinişoare-albastre, Ci cu un brici, pe fiecare-n trei, Voi despica şi porţii la căţei Voi face-n cinstea despărţirii noastre.

Iar ochii ţi-i voi scoate la sfârşit. Şi unu-n cur, cel'lalt în pizda tristă Ţi-l voi băga, să poţi să vezi, cumplit, Acele părţi ce-atât m-au fericit. Lindicul o să-ţi gâtui c-o batistă!

Şi gura ţi-o voi umple cu căcat De urs nedus la

umblătoare-o iarnă. Şi-n cap ţi-oi pune oala de sub pat Şi-o să privesc cum peste hoitu-ţi lat Tot universul troaca şi-o răstoarnă.

PREASCUMPĂ SATANNICI

Te-aşteaptă bucurii Pe care nu le ştii Decât din cărţi sau vise, Când coapsele-ţi deschise îmi vor lipi pe gură Mustoasa lor căldură Ce-n rai doar o îndură Arhanghelii, de vii Arşi pe un rug de rouă...

închinare: O, Doamne, dă-ne nouă...

POVESTEA BOIERNAŞULUI DE ŢARĂ ŞI A FECIOAREI CU LINDIC ZGLOBIU

Povestea boiernaşului de ţară Şi a fecioarei cu lindic zglobiu

Am scris-o pe foiţă de ţigară,

Trântit în praf, c-o de păianjen ghiară,

Muiată-n sânge vesel de scatiu.

Trăia-ntr-un târguşor cu coropişniţi

Prinse-n ţâţâni sub vechi latrine mari
Un boiernaş ce-şi da tihnit prin râşniţi
Tristeţea şi-şi punea pe suflet prâşniţi
De rouă strecurată prin mărar.
El se trezea în zvon de biblice,
Jiletca fină, proaspătul nădrag
Le îmbrăca şi pe cărări propice,
La păpădii zdrobind şi la furnice,
Până-n amurg umbla c-un zâmbet vag.
Dar într-o zi primi un plic albastru în timbre mov, peceţi de miere roz.

Cu briciul boiernaşul cel sihastru îl despică şi-al vieţii lui dezastru
Pornitu-s-a precum un basm frumos.
Căci îl chema fecioara-n flori surpată,
Dintr-un ţinut cu iz aliotman,
Rugându-l iute-n orice are roată Să vină cât mai este încă fată
La vârsta ei de treisprezece ani.
Şi boiernaşul, luând bilet la gară,

Călători pe-al liniei fier grav
Şi-abia ajuns, oh, grabnica fecioară,
Picioarele îşi desfăcu, sprinţară,
Ca să-i arate himenul suav.
Şi, Doamne! iartă-mi gingaşele rime,
Ca un destoinic halebardier
Lindicul dalb sări-n cârlionţime
De plete lungi ce nu le tunse nime,
Fiindu-i spaimă a-şi tocmi frizer.
Ci dânsu-ngenuncheat smerit în faţa Altarului bombat pe dinapoi,
Gustă din ceaşcă-ntâi adânc dulceaţa
Şi bărbăţia lui trecu ca raţa
Pe apă printre buzele-i apoi.

Şi fericiţi jucatu-s-au, departe
De lumea rea, rostogoliţi pe pat,
Lin desfatându-şi fiecare parte,
Dar pentru asta un volum aparte,
În pieliţă de zmeură legat
Voi scrie, clătinând condeie grele,

Şi-atunci, o, cetitorule, vei şti
Acele lucruri durdulii şi firele
Ce se întâmplă-n zori sub păturele între îndrăgostiţii serafii.

NEVASTA TINERICĂ

Motto:
Nevestica tinerică
Trebuie să nu ţi-o cruţi,
Ci s-o fuţi şi s-o răsfuţi,
Pe margine de pătuţ,
Până pizda-n cur i-o muţi.
Nevasta tinerică îţi face baclavale
Şi repede-şi ridică în cap ale ei poale
Ca să-i miroşi pizduţa însiropată toată
Şi-apoi pe pat, drăguţa,
Vrea plată şi răsplată
C-o mie de răsfăţuri
Şi-o pulă până-n rânză.
Şi-abia ţinută-n hăţuri

Nechează ca o mânză

Şi buze moi desface
La gură şi-ntre şale
Şi-atât de mult îi place,
Lin, picioruşe goale,
Deşi îi este frică,
Pe umere a-ţi pune.
Căci, Doamne, ce minune-i
Să-ţi fuţi mereu în spume
Nevasta tinerică!

NU MĂ MAI INTERESEAZĂ

Nu mă mai interesează
Ce tristeţe am la bază
Când sorb lung în vechea-mi urbe
Un borş de fasole curve.
Căci dacă o fi să pier
Am la tine cazier
Cu chimicul pe chiloţi

Scris ca să priceapă toţi
Hăndrălăii
Şi debilii
(Pupa-ţi-aş sub fânul clăii
Petala zambilii
ŞL.)
Că-s Poet, scumpi!!!

SCUMPI, IO SUNT TIP GALANT...

Scumpi, io sunt tip galant, Am în suflet diamant Din vremea lui Ipsilant Şi nervii alcoolizaţi Permanent cu mult nesaţ. De aceea, uite ce-i, Ţi-o fi dat mă-ta cercei Şi chiloţi să-ţi porţi în ei, Umblând dulce creanga, Ca-ntr-un plic De borangic Cloş,

Pe-Alexandru Moghioroş, Fofoleanca. Căci dacă mă enervez Te învârt de nu te vezi Precum ca pe-un titirez De din zori până-n amiezi. Fiindcă prea eşti bestie, Pupa-te-aş pe trestie

Şi mânca-ţi-ar pitpalacii Gura, ţâţele şi cracii Ce îi ai

Şi nu mi-i dai, Intra-ţi-ar în cur un pai Ca la oamenii săraci,
Fluture de şapte maci!!!

POEM LIRIC
(1)

Iubito, hai să facem peturi
Unul în nasul celuilalt
Şi fără multe marafeturi
Să mirosim care-i mai cald,
Mai bun, mai iute, mai ferice,
Mai delicat, mai tricolor.
La tine-i tril de pitulice,
La mine-i urs ce zice: morrr!

POEM LIRIC
(2)

Iubita mea, ce ai, ce am,

De-am pus o pătură în geam
Şi ne uităm fix la divan?
Iubita mea, ce fac, ce faci,
De-atât de-adânc chiloţi-ţi tragi în jos
spre-a-mi da bucile dragi?

FRAGEDUL CUFĂR

Cam la două-trei săptămâni, mama mă băga cu tandreţe într-un cufăr uriaş. îmi amintesc zâmbetul ei umed, victorios, însalivat la colţurile vinovate ale gurii, zâmbet ce-i lingea parcă întreaga-i faţă când mă anunţa dulce că astfel îmi voi desăvârşi educaţia de adevărat cavaler. Auzeam scrâşnetul fin al zăvoarelor de argint vechi, muzica cheilor în lacătele de aur. Interiorul era de mărimea obişnuită a odăilor mele strâmte, joase. Lângă un perete aveam culcuşul alcătuit din perne umplute cu pufuleţ de gâscă, şaluri de lână afumată, perdele rupte, rufarii intime, feminine, mototolite delicat, încleiate nimicitor în sucul acela de nedescris al vulvelor palpitând sub

crinoline. Alături, în farfurii de cleştar, cu margini rujate, bucate preparate lasciv de Empampa, camerista durdulie a mamei. Mai găseam lumânări de ceară roşie, parfumate, cărţi cu vieţile Sfinţilor Părinţi, albume de heraldică, un atlas de anatomie umană cu planşe detaliind până la demenţă configurarea celestă a sexelor. Mâneam, citeam, dormeam, priveam îndelung blazoanele feerice, mă masturbam. Nevoile fireşti le confisca un recipient de porţelan trandafiriu. Nu ştiam niciodată cât voi sta închis.

Prezenţa mea în castel, în anumite perioade, devenea, se pare, indezirabilă. Când mi se da drumul, mama, întotdeauna obosită, şovăitoare în mişcări, cu glasul abia şoptit, îngâna rugăciuni interminabile de iertare. Pete vinete îi împodobeau obrajii surpaţi, gâtul alb, braţele rotunde. Mă obişnuisem. Sufletul meu căpătă, încetul cu încetul, crini, flamuri, coifuri, turnuri, îngeri, lumină, îndeosebi o nesfârşită lumină răbdătoare; mănunchi de raze subţiri bănuind, căutând, pipăind, posedând puritatea grea, candoarea

misterioasă a unei copilării perlate echivoc de lacrima uterină.

POEM EPIC
(1)

Vine trenul. Impiegatul
Părăseşte-n grabă patul,
Ia chipiul, ia paleta
Şi o lasă-n pat pe Veta
Leneşă şi-n pizda goală
Şi-n gură c-o portocală.
Ce greşeală, ce greşeală!
Ceasului-i iese limbuţă
Din cadran şi-i linge puţa!!!

POEM EPIC
(2)

Lângă Fra Fillipo Lippi Reparata făcea pipi.

Dintr-o tufa de sparanghel Se înalţă un arhanghel.

Cu privirea pătimaşă Dânsul bate din cravaşă:

„Reparata, pentru ce Nu faci pipi la W C?

Tu eşti fată, el băiat, Lucru e neruşinat!”

Şi-atunci Fra Fillipo Lippi O fute-n extazul clipei!!!

POEM EPIC

(3)

Reparata ia maşina
Şi se plimbă ca felina.
Iată-o vede Adrian
Care este căpitan.
Ea, simţind că e privită,
Dintr-o dată se excită
Şi se-opreşte. El se-nclină.
Lin pocneşte o băşină...
Cântă muzica-n grădină...

TAMARIUŞKA CU ŞALELE EI PLATE.

Tamariuşka cu şalele ei plate Şi găurica curului rotundă, Când o aşez, blând, în genunchi şi-n coate, Capu-şi întoarce, limba-i să-mi pătrundă In gură ca să-mi sugă şi salivă Nu numai sperma-n fundul alb şi harnic, îmi e hazna, îi sunt suav paharnic Şi-aşa ne-ndestulăm, răi deopotrivă, Legenda-ne murdară, dar voioasă. Popou-mi dă, căci pizda e prea largă! Şi-ar vrea şi subsuorile să-şi spargă Şi ţâţele, când între ele-o fut cu-aleasă Grijă să îi ţâşnească, grea dulceaţă, Roua coaielor mele drept în faţă!

JURĂMÂNT

Depun, cu mâna pe lindic, azi, jurământul:
Lin să ţi-l sug, de-a pururi să-l dezmierd,
Cracilor tăi umflaţi să le port jugul,
Curul să-ţi fut până ce viaţa-mi pierd.
Pizda să-ţi fie veşnic, prin floci, plină
De puie de bărbaţi, coaie să ai
Câte albine-n roiuri de lumine,

Spre-a le sorbi, sparte-n pahar, c-un pai.
Gura cu buze zăpăcite-n colţuri
De zăbăluţe să-ţi cuprindă-n dinţi
Rântaşuri parfumate, roua-n boţuri,
Ciorbe de spermă de catâr, fierbinţi.
Şi să pluteşti ca lebăda pe ape
Până ce pofta-n suflet o să-ţi crape!

PETRARCA N-A FUTUT-O PE LAURA.

Petrarca n-a futut-o pe Laura. Nici eu
Pe tine. Dă-mi talentul, orice nici când vom face,
Să-ţi povestesc în vorbe. Mă simt un semizeu
Cântându-ţi, în neştire, teribilele-ţi floace.
Ai gura despicată de buze care vor,
Nări absorbind miresme ce numai tu pricepi,
Oh, de cartofi albaştri, violacee cepi,
Ridichi îmbujorate, napi atotzdrobitori.
Iar ochii – Doamne!—n ceruri Apollinaire chiar turbă:
Uită de Lou, războiul îi pare-un dulce fleac

Şi dintre nori şi îngeri, Guillaume, grav, se masturbă,

Cu sperma lui el umple, evlavios caimac,

Două gamele, găuri de-obuze, Turnul Londrei.

Te-ai mulţumit? Nu mie, ci Dânsului răsponde-i!

PASTEL

Motanii n-au nevoie de flanele, Locomotivele fac pif-paf-puf pe linii Ferate şi iubesc macazuri grele, Lumina fute dulce-n aer crinii, Momite-s de dulăi zânele-n stoguri, La croitorese preaslăvit e tivul Şi cheutorile-n bluziţe. Saci cu droguri Cară-n spinare fluturi prin tot târgul Luând alibi izuri de tei în floace, Oh, fetele ascund bile de fildeş Ce li s-au dăruit ca să se joace-n Cesuri de-amor când singurele linge-ş Sfârcuri de ţâţe mici. Ele-ntre coapse Păstrează vechi scaieţi, chibrituri arse, Sperme uscate în batiste stoarse...

JURĂMÂNT

(2)

Jur pe lindicul tău să fiu destoinic Consiler municipal al coapsei goale. Cu polonicul sperma s-o dau spornic Fecioarelor din deal şi de din vale. Pe stema razelor lăţite-n baltă, Jur să-ţi ridic voios crăcii pe umeri, Iubită Ideală, Pizdă-Naltă. Intrările, ieşirile să-mi numeri Când pragul ţi-l tocesc în munci de fraier, Bou înjugat la simţurile-n ţâfne. Jur să-ţi dedic fântâni. Găleţi cu aer, Băgate, să le scot cu apă-n râvne

De om ce-şi dă şi sufletul pe-un sfanţ Ţinut de tine, în buric, la danţ.

MATINALĂ
PENTRU CONTESĂ

Satannici cu cinci lindici,
Mi-ar mai trebui şi-un bici
Cu sfârcurile plumbuite,
Să te ardă la copite,

Să-ţi rupă din sânii mici

Carnea albă

Cu miros de miez de nalbă în viaţa de-acum şi-aici...

Marchizul ce-ţi linge izul

VIAŢA LA ŢARĂ

Putrede cânepi mi-aduceau mireasma Nevestei, mi-o băgau adânc în nară Până la creieri, de-mi sărea fantasma Futaiurilor dintr-o altă vară, Când îi scoteam între strujeni chiloţii Şi o propteam de-un muşuroi de cârtiţi. Deasupra-ne doar norii dalbi ai bălţii Ne ocrotea plăcerea marei târtiţi îndestulate-ntâi în cur, apoi în pizdă Şi-abia la urmă-n gura-i cu dinţi laţi Şi limba aspră. Ne ştergeam cu izmă Creaţă şi foi de brusturi, delicaţi,

Şi ne duceam, sfioşi şi puri, în casă, Să bem vin roş, păpând picior de broască...

DE-ABIA ACUM

MI-E ŞOAPTA-MBELŞUGATĂ

De-abia acum mi-e şoapta-mbelşugată, Chiag cald de carne-amestecat cu suflet. De-aceea să-ţi scriu limpede mă-ncumet, Femeie grea de sâni, turlă perlată In roua dimineţii, clipă lentă Ce mă atinge-n treacăt, ca pe-un stâlp, Cu şoldurile, drogul meu de mentă Şi cimbrişor. In jur melcii tac mâlc. E vremea fluturilor fără haine, Doar în amiezi de raze îmbrăcaţi. Vin să-ţi strecor, prin somn, crudele taine Ce nu se spun decât între bărbaţi. Ci tu, isteaţă foc, o să-nţelegi Din creştet până-n crăcii tăi pribegi...

SONETUL
ÎNTOCMIT CU SOCOTEALĂ

Voi întocmi sonetul cu multă dichiseală. Chiloţi, sutien, furouri, o mie de veşminte Cărăbăneşti. Mai dulce exişti în pielea goală, Fiindcă mătasa-nşală, taftaua-n falduri minte. Primeşte-mă-mbrăcată, aşa cum sunt, cu bube Pe piept şi pe picioare, oh, linge-le

chiar, tristă, Stoarce-mi cu limba moale puroaile heruve, Strânge-mi din coate coaje, păstrează-le-n batistă. Şi-abia apoi aruncă-ţi cârpele de pe tine, Freacă-ţi sânii şi curul de carnea-mi putrezind. E-n mine şi un diavol, iubito, şi un sfânt. De-aceea, în amurguri, ţi-e-atât de drag şi bine Să-ntingi ca-ntr-o tigaie murdară pofta-ţi rea De-a-mi fi Marea Putoare şi Maica Precista!

EŞTI COAPTĂ PENTRU PULĂ CA MĂRUL PENTR-OMIDĂ...

Eşti coaptă pentru pulă ca mărul pentr-omidă. Să-ţi mişc sâmburii-n maţul cel gros de-abia aştept. Dă-mi, Doamne, fericirea: un trup ce-o să-şi dividă Carnea în două fese şi-n mijloc c-un drug drept, Băgat până la suflet (şi dincolo de dânsul!). Albinele au roiuri ce-şi strâng mierea în faguri, Eu, spermă albă, groasă, în clipa-n care mulsul Mi-l face-n curu-i tandru, Tamariuşka. Pe praguri De paradis, proptită-n genunchi şi-n coate-n preş, Nu mă mai satur, tulbur cu

dragostea mea urbea, Oh, chiar de voi ajunge de-atât futut un leş, Vieaţa-mi curge-într-însa numai şi numai cum vrea Flocoasa-i Ideală, Mlaştina-n Ceaşca Dulce. Căci Ea, de la picioare,-n final, degetu-mi suge...

SFATURI

Lasă să-ţi intre-n Ţara Basmelor popoul Fin despicat în două calde fese Albe şi mari. Storce uleiuri dese Din rouă. Solidifică lingoul Clipei: ciuperca, fluturele, melcul. Opreşte c-o vergea zefirii-n iarbă, Izvoru-nvârte-l şi-apoi dulce trecu-l Zânelor, pizda-n unde să şi-o şteargă. Zdrobeşte-n muşuroi ou de furnice Coapte-n amurg. Topeşte-ţi în omidă Ce ai mai rău. Sudorile să-ţi pice Din subsuori pe pietrele de cridă.

Şi nu uita, când ieşi din Basm, să-ţi iei Cu tine crăcii lungi şi sânii grei Ce-ar da la toţi paingenii cârcei Şi le-ar distruge plasele cu clei, iar muştele-ar turba pe bun temei De-aşa bălăngăneală de cercei...

CREDINŢA MEA-I IUBITA PE CARE MI-O FUT ALŢII

Credinţa mea-i iubita pe care mi-o fut alţii! Voi da cu flit prin casă să moară toţi gândacii, iar dânsa-şi va desface si mai cleioasă crăcii Când, cârd de tonţi bezmetici, la curu-i stau berbanţii. Nu-n focuri de pistoale sau zdrăngăneli de spade Mă voi lovi eroic, ci îi voi lăuda. Ei mă cinstesc! Putoarea în orice găuri vrea! Le-o dărui să-i topească în gemete gângave. Mecanici de maşină-i repară tăblăria, Căci ea îi suge-n grabă, c-o mână pe volan. Oh, Doamne, dă-mi odată şi-odată bucuria De-a fi sodomizată de-ntregul mediu-urban. Atunci tot municipiul, poetul lui fiind, O să-l împroşc în sperma ce-aşteptă de-atât timp!

TAMARETĂ

Ţii minte cum treceai pe lângă mine Cu fesele aprinse de ruşine Şi genele lăsate dese-n jos, A taină, sub rimelul mocirlos?

O, lujer lacom, muguri dulci dai minţii Când îmi apari din razele oglinzii Ca să-mi înclei, şi sufletul, şi gura, Şi floarea vieţii lin să-mi dai de-a dura La mine-n casă, unde fierbe apa Paharului ce-şi zbate-alene pleoapa...

RĂZBUNARE
(2)

Franţois Villon, Franţois Rabelais Nu ştiu în curul tău ce e, Decât doar îngerul Emil Brumaru, Când o să-ţi bage-ntr-însul parul Precum Vlad Ţepeş şi în vârf îţi va slăvi frumosu-ţi stârv!

ACUM, CÂND MI S-AU SCOS C-UN CLEŞTE DINŢII...

Acum, când mi s-au scos c-un cleşte dinţii
Şi nu mai pot ţipa la cioflingari,
De-ajuns mi-e luminişul cald al minţii

Unde plutesc alene fluturi mari.
Nu meriţi nici un rând, de-aceea-ţi scriu:
Tu meriţi puia unui bidiviu
La tine înhămat ca la şaretă,
Iubita mea gingaş dezblehuietă!
Şi nici prăjiturele pe carton,
Ci-o laudă â la Franţois Villon,
Oh, curul să ţi se descrie bine,
Ca unei piţipoance pârţoştine;
Ce fel de drugi îţi trebuie-ntre craci,
Dacă există-n el atâţia draci?

MĂRTURISIRE DE CREDINŢĂ

Eu nu mă şterg la cur precum Rabelais
Cu un boboc de puf, ci chiar cu-azurul
Africii-n care o Sahară e
Şi s-au bătut Englezul şi cu Burul.
Căci sunt deştept de pic! Ştiu geografie,
Istorie, ştiinţe naturale.
Eu nu mă şterg la cur c-o păpădie,

Nici cu o bidinea, nici cu pârjoale,
Ci cu melancolie-mi cern abisul
Şi-mi văd de treaba mea, adică scrisul.
în rest: Paştele mă-sii şi vascrisul
Celor ce-mi scurmă, ca-n căcat, cu botul, VISUL!!!

LA O ZARNACADEA
DIN BEREZLOGI

O, scoate-ţi rochia un pic,
Să te descriu exact cum eşti:
Cu ţâţele căzute-n ceşti
Şi cearcăne pân'la buric.
Cu părul negru, plin de lindeni,
Ajuns la noada de zăpadă;
Umerii lasă pretutindeni îngeri tâmpiţi de somn să cadă.
Gura ce are dinţi şi limbă
Şi buze gata-i de masacre,
Purici fanţi pe corp se plimbă înfăşuraţi în mantii

acre.

Şi atârnând de canapele,
Când copţi de-amor timpul ne *papă*
Parfumurile tale rele
Dau din picioare ca o iapă!

CAMERA DREPTUNGHIULARĂ

În camera mare, dreptunghiulară, cu ferestrele abia zărindu-se-n zidul gros, cele două femei uriaşe s-au aşezat faţă în faţă, pe vine. Picioarele zdravene (carne umplută cu lemn de mesteacăn) sunt depărtate destul de mult pentru a-şi putea privi cu atenţie vulvele umflate şi negre, în spate, fustele-s ridicate victorios, lăsându-le fesele strălucitoare în plină lumină. Sub ele au două platouri ovale de porţelan. Cu zâmbete largi, proptindu-şi mâinile de genunchii rotunzi, se cacă silenţios. Fecalele lor sunt

blonde, aburesc îmbietor, au consistenţa vârtoasă a unui aluat de cozonac bine crescut. Neştergându-şi orificiile anale, se scoală, nesăţioase, febrile, îşi schimbă locurile şi iată-le acum mâncând, aşezate în patru labe, mereu faţă în faţă, fiecare excrementele celeilalte (o, ce simetrie!), fără să se ajute de degete. Apoi, după ce au terminat acest prânz straniu şi fermecător prin impudoare şi sinceritate, se ridică şi cu buzele îngălbenite de rămăşiţe, se sărută prelung pe gură, pipăindu-şi una alteia fesele prin stamba fustelor decolorate...

IUBITA IDEALĂ SE CACĂ (1)

Motto:

„Dar Celia, Celia, Celia se cacă.

„Swift

Ce cald e acum în latrine! Iubito, cu fusta în cap, Surâzi precum blândele zâne Când bucile-ţi dalbe se crap

Adânc, bâzâite de-o muscă Ca-n vechile, grele scripturi. Oh, scândura moale se uscă Şi lasă prin dragi crăpături

Un soare topit ca o miere Să curgă-n băltoace pe jos. Din curul tău viu de muiere Pogoară-se Duhul Vârtos!

Ci nici nu ţi-l ştergi cu hârtia, Căci, iată! heruvi porumbaci Străbat, plini de pene, tăria Şi-ţi ling locul sfânt dintre craci.

IUBITA IDEALĂ SE CACĂ (2)

Motto:

„Dar Celia, Celia, Celia se cacă.”

Swift

Ce cald e acum în latrine!

Iubito, cu fustele-n cap,

Surâzi de pe-un mic tron de zâne

Când bucile dalbe se crap

Adânc, bâzâite de-un înger

Ca-n vechile, grele scripturi.
O, scânduri topind în răsfrângeri
Subţirile lor crăpături
C-un soare prelins pân' ce piere-n
Băltoace de aur pios.
Din curul tău sfânt de muiere
Pogoară-se Duhul Vârtos!
Ci nici nu ţi-l ştergi cu hârtia,
Căci, iată! heruvi porumbaci
Străbat, plini de pene, tăria
Şi-ţi trec, devotaţi, printre craci.

FERFANĂ

Tuto ce-ai putut să-mi faci
Mi-ai luat inima-ntre craci
Şi nu vrei să-i mai desfaci
Mi-ăi luat sufletu-ntre şale
Albe să mi-l plimbi agale
Sub fiistane siderale
Mi-ai luat minţile-ntre ţâţe

Mi-e capul plin de tărâţe
Viaţa mea-ntreagă un pârţ e
Şi mi-ai luat mi-ai luat mi-ai luat în covată cu aluat
Să-mi frământi trupul spurcat
Şi mi-ai pus mi-ai pus mi-ai pus
Drojdioara lui Isus
De m-am ridicat în sus
Să-ţi privesc curul din cer
Durduliu pe-un lăicer
Şi nimic să nu-ţi mai cer...

FATĂ-NALTĂ,
CRIN DE BALTĂ

Nu trebuie să-ţi umileşti făptura
Dacă în suflet ai gândac de preţ.
Şi nici prin rouă să te dai de-a dura
Spre şanţu-adânc al crudei dimineţi.
Şi nici să-ntingi cu sfârcuri tari de ţâţe
în vechi tigăi unturile slăjite.

Acelaş vis în spuma lui ne-nghite;

Iubirea noastră,-n MARI GRĂDINI, un pârţ e!

Întruna vom tânji unul la altul

Ca doi serafi ce-aripile-şi ating,

Spurcaţi de-a pururi, priveghind înaltul,

Când tălpile lui Dumnezeu le ling.

Ce groaznic îţi poţi bate joc de tine,

Rostogolindu-ţi trupul alb prin tine...

P C. (post-coitum) „tine” din ultimul rând, în sens de

(pământ”.

VOROAVA SUFLETULUI MEU

Ia-ţi Iubita, pup-o-n cur

Ca pe-un fagure de miere

Ca să-i faci ei o plăcere

De fecioară şi muiere

Când nu-i nimeni împrejur...

PREASCUMPA MEA

CONTESĂ DE BUCLUC

Eşti dulce ca un paj. Şi-n albii tăi obraji Şi-n fesele rotunde Un dor adânc se-ascunde: Din raze, ca din drugi, Lumina să mi-o sugi încet, până la greaţă; S-o mesteci cu dulceaţă Şi s-o înghiţi pierdută în pofta ta de ciută De-a fi de-un cerb futută...

ERAM ASCET,
BEAM ORANJADĂ

Eram ascet, beam oranjadă Şi lapte crud de bibilică. Oh, între lenjuri de zăpadă Aveam o puţă mică, mică,

Deşi femei cu coapse grele, în deşucheată stratagemă, îmi fin brodaseră-n perdele Pizda lor mov ca pe-o emblemă!

Şi-mi fluturau pe casă steaguri Cu sâni pictaţi pe pajişti dese, iar servitoarele, din praguri, îmi arătau mănoase fese...

ELOGIU

O, sâni de geniu!
Globuri de smirnă tare-au fost purtate
De corăbierii dintr-un alt mileniu
Spre-a le putea abia acum din bluză scoate...
O, cur împărătesc!
Ligheanul de cleştar îl înconjoară
C-o rouă bleu în care ţi-l clătesc
Doi îngeri orbi ca ochii să nu-i doară...

DISCURS PENTRU DESCHIDEREA ANULUI ŞCOLAR

Elevi cu unghiile murdare Şi cu dezordini grave-n inemi, Ce desenaţi pe garduri puie Şi pizde, ne'nţeleşi de nimeni,

Voi, fumătorii din closete, Veşnic căzuţi la matemateci, Cu visurile-n debandadă Pe globii ochilor extatici, înzăpeziţi de vreo femeie în sâni rotunzi ca Polul Nord, Sarcastic raşi în cap cu briciul, Cu absolut

nimic de-acord,

Ieşiţi din datele fixate Pentru examene şi teze, Şi plini de cretă şi cerneală, Fără ca nota să conteze,

Intransigenţi, în timpul orei De Puritate şi Candoare, Ucideţi-vă profesorii Cu rechizitele şcolare!!!

ÎNTRU AMINTIREA LUI COSTACHE CONACHI

Coniţă dulce, când te caci, Ai vrea şi-o pulă-n gât să-ţi bagi; De-aceea stau în faţa ta De-a pururi spre-a mă descheia Blând la prohab ca să mă sugi Până ce măduva-mi usuci. Apoi, după ce-ai terminat De supt, din propriul tău păcat Prinzi a gusta şi-a savura: Căcatul tău cu sperma mea. Şi nu te-oi şterge între buci Căci pula-n cur ai vrea să-mbuci, Lin clefăind în buze roz Ce amândoi din noi am scos: Eu pe din faţă, tu prin dos, Când nu e nimeni împrejur: Eu din trei coaie, tu din CUR!!!

FUSTA PATRIOTICĂ
(auzită)

Roşu, galben, azur:
O fustă
Pe cur
Lunecă!

DISTIH EXTATIC
(auzit)

Dumnezeule, ce cur!
Şi ce linişte-mprejur!!!

CÂNTEC PENTRU SATANNICI

Eşti ca o cupă grea de came Din care sorb neîntrerupt Rouă mustoasă ce mi-adoarme îngerul trist de-atât futut.

Şi-mi piere sufletu-n plăcerea Hranei ce-mi dai,

femeia mea Prelinsă fragedă ca mierea Peste-un destin de catifea.

Şi-s ocrotit moale de-alarme De trupul tău în coapse rupt. Eşti ca o cupă grea de came Din care sorb neîntrerupt...

TE CĂLĂFĂTUIESC PRECUM PE-O NAVĂ

Te călăfătuiesc precum pe-o navă,
Dar nu cu câlţi şi păcuri, ci-n dantele.
Astup dragi crăpături, borţi infidele,
Eşarfe bag în găurica-ţi bravă.
Am grijă, sub mătăsuri, de catargul
Minuscul al bărcuţei de salvare.
Treaz, vânăt, zvâcnitor, mai mare dragul
Mi-e să ţi-l pup ca să înfrunte largul
Feselor, valuri moi de carne albă,
Cu-acel vârtej feeric ce-mi absoarbe
Sufletu-n vrăji. Vai, clipa mi-ar fi calpă
Fără duiosul mâl ce-mi dă dezmăţul

Călătoriilor în zări ce-abia acum le-nvăţu...

CÂND ROUA
O MÂNCAM CU FURCULIŢA

Când roua o mâncam cu furculiţa Din loboda porcească-n farfuria Zorilor, zurgălăi cânta oiţa, Flageolot sufla fin păpădia. Dar instrumentele iubirii erau: sârma De telegraf întinsă între stâlpii Căii ferate, şanţul suind râma Spre pântecele tău pe carnea pulpei. Plus stogul de strujeni călcat pe clape De raza lată a după amiezii. Zăceam sătui: case c-obloane trase. Nuci de cristal în ele-şi mişcau miejii Şi-nmiresmate se duceau de-a dura, Lăsându-ne trişti, limba să ne-mpută gura...

SCRISOARE PENTRU TAMARA
(1)

Tamy, sunt mâhnit profund: Pân' şi fluturii se

tund! înţeleptu-i, înţeleptu-i Să razi fulgii de pe pieptul îngerilor cu o lamă? Pubis, pizde dulci de damă-s Făcute precum velina Hârtie de Jap sau China! Lasă-ţi laţele să crească! Dintre craci ne cotropească Flocii tăi cleioşi în valuri, Izbindu-ne-n idealuri Sufletele noastre-amare. Zulufii şi cârlionţii Vrem să-i ronţăim cu toţii. Chica de la subsuoare Are-un iz de sfântă boare, Lin cădelniţând mărare, Când te dai pe îndelete, Sprijinită de perete, Genele-ţi curgând în plete...

SCRISOARE PENTRU TAMARA (2)

Zânele, de săptămâni, Din rouă freacă smântâni între coapse şi-ntre sâni. De aceea nu abdic La lindic pentru nimic, Deşi mă cuprinde frica; Trece, trece trăsurica, Flacăra-şi fute surcica, Cade clipa, ziua, anul, Loboda-nfundă burlanul, Mi se fâlfâie-n amurg îngerii care-mi parcurg Creierii şi-ncet se scurg Ca sângele, prin urechi Şi prin nări pe ziduri vechi. Iată,

noaptea-n iad s-a dus, Stelele-s cu crăcii-n sus, Cărămida, cărămida O pipăie-n zori omida...

CAUT SĂ-MI SCOT DIN SUFLET MURDĂRIA...

Caut să-mi scot din suflet murdăria,
Mlaştina creierilor s-o usuc.
Muşte-necate-n aer, lepra, râia:
Din mine curg ca apa prin uluc.
Burlanele la colţ de gând rău, muced
Bolborosesc leşii în puţuri vechi.
Ca floarea de pe-un borş stricat, din cuget
Poftele-mi rele le arunc. Din strechi
Trag fluturii, momesc epilepsia
Melcilor graşi, le-o scot cu ierburi tari.
Crinii lăţiţi de-amor cât farfuria îi gâtui şi-i dau pradă la ţânţari
Să-i sugă-n trompe; de polenul putred
Ii scutur... Iarăşi să fiu pur mă-ncumet!

CÂNTEC NAIV

Îmi este-un somn de zile mari Lăţite peste calendar în franjurile de duminici. Cu vise, suflete-ţi, cumineci

Pofta de-a ţine-n braţe strâns Curul nevestei, pentru lins,

Şi să te-mpotmoleşti în rouă Oh, într-un veşnic şaizeşnouă!

MI-S VORBELE VRĂJITE SĂ CREEZE

Mi-s vorbele vrăjite să creeze Vârtejuri în jumări, jandarmerii De ciuboţica-cucului, teci dese Iubind boaba fasolelor târzii, Fântâni futute fin de cumpeni, raze Întortocheate într-un soare cub, Craci adormiţi pe margini de pervaze Ce sufletul şi cugetul ni-l sug Când se trezesc, obida pălămidei De-a nu fi laur pentru geniul Dante, Crăiţe-n coji de nuci, vechi diamante Topindu-ne de vii pe cât de-avidă-i Pofta lor rea. Şi-n pajiştea rotundă, Ceaşca-havuz ţâşnind ROUA

BURGUNDĂ!

CE MI-A SPUS PRIN SOMN IUBITA

Iubitule, mi-ai spus, dă-mi mădărânga Să ţi-o preling prin degetele-mi fine Ca pe un flaut unde îngeri plâng a Sosuri de poftă, faguri de ruşine. Soarele-i putred, razele scot triluri, Fluturii rag în tufe, ruguri frig Mure de carne, nuferii trag mâluri Din iazuri şi le fac suav covrig Cu marmeladă, fierb zacuşti paingii Şi legănându-le-n hamac, adeveresc Zâne ce-ţi rod cu dinţii creţi în gingii Sufletul crud. Poet dumnezeiesc, Tu-mi dărui *herul*, frageda *Apă*, Pâlnii de Foc, *Pământ* ce pizda-mi crapă!

SUMARUL CELOR ZECE POVEŞTI NESCRISE

1. Povestea târfuliţei ordinare
Care purta înfiptă-n cur o floare
2. Povestea tristului marchiz

Cu buze negre, ochi umizi
Scrisă cu râme pe oglinzi
3. Povestea firului de aţă
Şi a lindicului de ţaţă
Sculat de dis-de-dimineaţă
4. Povestea pulelor de cal
Cărate-n spate de-un hamal
5. Povestea unor disperaţi
Ce fut căţeii din Galaţi
6. Povestea searbădului fus
Şi a soţiei lui Dreyfiis
Ce sta-n amurg cu cracii-n sus
7. Povestea fetelor sfioase
Şi-a cifrei nouăzeci şi şase
8. Povestea jucătoarelor de poker
Ce-au fost fiitute-n cur de-un câine coker
9. Povestea celor trei lindici
Care-au jucat c-o pulă bridge într-o tavernă din Cambridge
10. Povestea bravului lindic
Ce-a-nvins balena Moby Dick

CÂNTEC MISOGIN
(Celestialei Porcuţa Satannici)

Toate femeile-s putori, Se fut în cur şi sug la puie Şi-apoi păşesc aşa fudule, Parcă plutind cu capu-n nori.

Au izuri iuţi la subsuori Şi-n păr parfum de campanule, Şi când vorbesc şoptit fac bule Cu „Te iubesc în veci. Te-ador”.

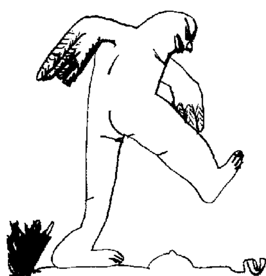
De-aceea noi, curtenitori, Le mirosim la craci şi nu le Jignim în pizde c-un cotor De morcov, nici cu barabule,

Ci le băgăm încetişor Cozi de ciocan, ştoiuri de muie, Sau sceptrul vreunui domnitor, Pân' ce-aţipesc, moi şi sătule...

AUD CĂ
ÎMPOTRIVĂ-MI SUNT IAR PLÂNGERI

Aud că împotrivă-mi sunt iar plângeri. Şi ce-i dacă-mi dospesc în tăvi aluaturi Vârtoase-n cur ca pofta să mi-o satur Şi-n străchinile mele-i borş de înger? Doar chiflicită-n vis steaua îmi place Pe cerul gurii-n chip de murătură. Arhangheli transpiraţi sarea-mi procură, Pe-aripi cristalizând-o. Poloboace De-amor am ce din draci vii se extrage. Bolnav şi gras, în seamă nici vâ bag. Voi arbora, trântit între vizdoage, Al nevinovăţiei mele steag.

Şi-n ceas oprit, voi lăuda cum doarme Cracul tău alb, greu minutar de carne.

CUPRINS

Nu vreau decât să-ţi mângâi o unghie la mână

Borş de tărâţe, ăsta-i secretul, scump copil

Zdrobit de rouă covăsită-n zori

Sunt teii înfloriţi. Urbea-i în mlaştini – Supremul dâmb de aur al gâtlanei

Cântec naiv

Cristal sfarmat mărunt ca o faină

Oale de noapte-mi verşi, voioasă,-n suflet

Vreau să mă târâi ca un vierme-n tine...

îmi fac strâns nodul la şiretul ghetei (proiect)

Doi telegari am înhămat la trupu-ţi

Temeinicia rugii mele-s sânii

Voi ciopârţi miresmele cu nara...

(proiect)

îţi bag în cur un flaut şi o pulă

Vreau să te ling precum pe-un ciobănel.

Treceam pe Cuza Vodă feeric şi-asasin

Fluturi asasini

Tamaretă(I)

Tamaretă (2)

„îmi stai pe creieri în genunchi şi-nj coate. Cât crezi, iubito, că mai pot răbda? Mi-s simţurile trase la rindea,

Şira spinării zbârnâie în spate*.”.

Emil Brumaru

Lumea noastră este atât de vulgară, de spurcată la voră! Atât de obscenă, nu numai în sensul erotic, ci prin neruşinarea fără frontiere a vieţii publice. Aici intervine uji alt aspect al revoluţiei erotismului care triumfa prin lirica lui Emil Brumaru. Vorbirea, nemaicenzurată de morală, este supusă altoi” oprelişti, mult mai stricte. Interdicţia după Brumaru nu e o afacere de morală, ci de estetică. Ce sună urât nu poate fi spus. îmi imaginez o lume în care cel ce nu va vorbi poetic despre sex va fi/obligat să se abţină.

Un binefăcător puritanism estetic va cuprinde lumea.

Cuvintele vor fi poezie sau nu vor fi deloc. Desigur, nu e încă de imaginat că strada îl va urma pe

Brumaru.”.

Ion Vianu
ISBN: 978-973-707-194-1
www edituratrei.ro